

2014. március 1. – szombat

Lukács evangéliuma 22,42-43: "Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat, mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied." Ekkor angyal jelent meg neki a mennyből, és erősítette őt.

Mennyire gyarlók vagyunk mi emberek, abból is világossá lett számomra, ahogyan első gondolataim feltörték szívemből az ige elolvasása után. Nem Megváltómra gondoltam, az Ő kimondhatatlan szenvedésére, szeretetből fakadó engedelmességére, hanem magamra. Arra, hogy néha én is így imádkozom, s nem csak azt mondom el, hogy a végső szó legyen Istené, hanem azt is, önsajnálkozó panaszkodással, hogy milyen keserű poharat, poharakat kell néha kiinni, elfogadni. S milyen jó lenne angyal erősítését tapasztalni nehéz helyzetekben. Istennek hála, gyorsan felismertem, hogy szégyellnem kell magam ekkora önzésemért, hiszen a Krisztus szenvedésével egy napon nem lehet említeni kicsiny bajaimat, az ige Isten egyszülött Fiának világot megváltó gyötrelmet vállalásáról szól, én meg kis sértődéseimmel foglalkozom. Bocsáss meg, URam. Köszönöm, URam, hogy hamar megértetted velem, hogy ne magammal foglalkozzam, hanem, az ige alapján Jézus engedelmességét lássam, az Ő áldozataért adjak hálát, s azt köszönjem meg, hogy mennyei angyal elküldésével támogattad Őt, hogy végső igent mondjon az én bűneim büntetéséért Őt érő szenvedésre.

2014. március 2. – vasárnap

János evangéliuma 4,24: Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzó víz forrásává lesz benne.

Már-már reflexszerű az igéhez való hozzáállásunk, amikor az ige a bűn miatt bírálja Isten népét, sok mindenki jut eszünkbe, akire talál az ige, utoljára a magunk bűnei, ha pedig Isten gyermekeinek szent életéről, krisztusi cselekedeteiről beszél, a saját életünket ismerjük fel első sorban az igében. Igen, gondoljuk sokan az ige olvasásakor, mi is így szomjúhozunk az élő ige után, így fogadjuk mindig Isten beszédét, és az ige szerint élünk, másoknak is szolgálva, azaz Jézus szavaival az örök élet vize árad belőlünk, mert szívünkben ott van annak forrása, maga Krisztus. Érdemes azonban elgondolkodni, időt szánni rá és őszintén megvizsgálni az ige hatását életünkre, még akkor is, amikor a legbiztosabbak vagyunk, nagyon egyértelmű az üzenet és a gyakorlat. Csupán arra gondoltam néhány percig, mi is fakadt szívemből, életemből az elmúlt 24, avagy 48 órában, az elmúlt napokban. Miről beszélgettem emberekkel, mennyire volt ott a beszélgetésekben az ÚR akarata, tetteimet, életvitelemet valóban a krisztusi indulat vezette mindenkor, vagy néha más gondolatok, indulatok is vezettek engem. Az ilyen őszinte önvizsgálat néha váratlan, kellemetlen eredményt is hozhat, az ÚR egyértelművé teheti, hogy nem épp az történt, amit gondoltam volna. Szeretném, ha az élő víz áldását közvetíthetném embereknek, Isten dicsőségére. Ezért kérem az URat, adja meg minden nap áldását, igéjét, világos vezetését életemben, s segítsen engem, minden gyermekét arra,

hogy a Tőle származó minden áldásnak közvetítői, továbbadói lehessünk. Adj, URam, hogy adhassak.

2014. március 3. – hétfő

Péter első levele 1,6: Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszomorodtak különféle kísértések között.

Mindig könnyű igaznak tartani, elfogadni azt, ami egyezik elgondolásunkkal, esetleg kívánságainkkal. Ha valahol népszavazást írnának ki arról, hogy beleegyeznek-e egy régió lakósaiba, hogy nagy összeggel nőjön mindenki fizetése, és ingyenes legyen az oktatás, orvosi ellátás, de még az évenkénti külföldi üdülés is, minden költségével, nem sokan lesznek, akik ellen fognak szavazni. Valahogy ilyenek a mai új vallások, irányzatok, melyek örömteli életet ígérnek, minden betegségből, nyomorúságból gyors, hatásos gyógyulást, s nem említenek többé alkalmakon bűnt, kísértést, szenvedést, nehézséget. Sokan szívesen követnének egy ilyen vallást, ha nem ismernék Istenünk kijelentését, a bibliai próféták és apostolok sorsát, Megváltónk tanítását arról, hogy mi is vár követőire. Igen, jó lenne szenvedés nélkül élni, de Istenünk úgy jelentette ki az ígében, hogy nem erre rendelt minket, hanem arra, hogy minden próbatétel és szenvedés alatt is megismerjük hatalmát és szeretetét. Hit által elfogadjuk, hogy az ÚR terve jobb minden emberi elgondolásnál, ezért elfogadjuk, sőt, hálát adunk az Ő akarataért. Akkor is hálát adunk, ha különféle kísértések érnek, s ezek bizony néha elszomorítanak. Nem vagyunk ún. happy keresztyének. Szívbeli örömünk, üdvbizonyosságunk állandó ugyan, de a mindennapi harcokban néha megfáradunk, máskor megkeseredünk, időnként szomorkodunk. Az apostol szavai megerősítenek, egyrészt azért, mert íme, előre megmondta az ÚR Lelkének vezetésével, hogy ez is megtörténik Isten gyermekeivel, nem ismeretlen Isten előtt az, ami minket ér. Másfelől pedig azért vigasztalódunk meg, mert azt mondja Péter, hogy ez a megszomorodás egy kissé tart csupán, nem lesz belőle végső elcsüggedés, időben sem tart sokáig. Isten mindezt látja, tudja, a szabadulást is elkészítette, megfelelő időben fogja a legjobb segítséget megadni, hogy újra teljessé legyen szívünk öröme.

2014. március 4. – kedd

Sámuel első könyve 30,6: Dávid nagyon szorult helyzetbe jutott: a nép már arról beszélt, hogy megkövezi, annyira el volt keseredve az egész nép a fiai és leányai miatt. Dávid azonban erőt kapott Istenétől, az Úrtól.

Dávidról, Izráel legnagyobb királyáról leginkább azt tudjuk, hogy nem volt hozzá hasonló harcos és hadvezér, nagyon sokszor győzte le Izráel ellenségeit. A mai ige azonban Dávid kudarcairól szól, mert Isten ígéje nem hallgatja el a nehézséget, sikertelenséget sem. Amikor seregével együtt Ciklág városába érkezett, a városnak már csak felperzselte romjait találta, az egész népet, kicsinytől nagyig mindenkit fogságba vittek. Olyan rettenetes látvány fogadta őket, hogy az egész nép hangos sírásba fakadt, maga a király is velük együtt sírt. Talán az történhetett, ami ma is szokott, hogy valaki halkan, a mellette levőnek odasúgta, lám, Dávid mégsem olyan nagy vezér. Lehet, hogy másik ember hozzá tette, hogy mindez nem is történt volna meg, ha hamarabb érkeznek. Mire tovább ment a szó, már azt is vélte tudhatta egyik-másik ember, hogy miért késtek, miben vétkes Dávid. A szóbeszéd egyre terjed, míg szinte

mindenki meg van győződve arról, hogy maga a király a hibás ezért a nagy veszteségért, szenvedésért. A nép elégedetlensége egyre nő, valamit cselekedni kell. Isten nincs távol szolgájától ebben a nehéz helyzetben, hanem erőt és bölcsességet ad neki. Dávid az Úrhoz fordul, Őt kérdezi, mit cselekedjen, Isten pedig nem csak útmutatást, hanem győzelmet is ad Dávidnak és a választott népnek. A legnehezebb helyzetben is jusson eszünkben, az Úrnak mindig van megoldása, Ő nem hagy magunkra, vezet és megáld, a legnagyobb nyomorúságból is kiemel.

2014. március 5. – szerda

Jeremiás próféta könyve 1,19: Harcolnak ellened, de nem bírnak veled, mert én veled leszek, és megmentelek! - így szól az Úr.

Egy csata kimenetelének sok tényezője van. Nem mindig az győz, akinek több katonája, jobb hadifelszerelése van, néha eldönthet egy csatát az időjárás, az ellenfélről szerzett pontos ismeretek, a harcosok elszántsága, és sok más tényező is. Ha egy hadi szakértőt kérdeznénk, bizonyára hosszasan sorolhatná, hogy mi minden játszhat fontos szerepet egy küzdelemben. Isten népének van mégis egy bizonyossága: ha Isten velünk, megmaradunk, megmenekülünk, sőt, Ő győzelemre segít minket. Minden más emberi, evilági tényező fontos lehet, de a végső szó Istené, ha mi Neki engedelmességgel kerülünk bármilyen veszedelmes helyzetbe, bizonyosak lehetünk abban, hogy Ő velünk van, megment minket. Ma nem megyünk idegen népek ellen harcolni, karddal és dárdával, de harcokban nem szűkölködünk, nagyon sok küzdelem adódik életünkben. Ahogy az apostol mondja, nem test és vér ellen küzdünk, hanem lelki- szellemi csatákat kell megnyerjünk. Ezekben a legnagyobb bizonyosságunk ez hogy ha Isten velünk, kicsoda ellenünk, senki nem léphet fel hatásosan Isten gyermekei ellen. Ma is ehhez a bizonyossághoz menekülök, Istenem, hogy Te velem vagy, megmentesz engem, nem győzhetnek le, mert szárnyaiddal árnyékába menekülök.

2014. március 6. – csütörtök

A zsoltárok könyve 70,5: Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az Isten!

Akik szabadításra szorulnak, és azt Istentől várják, azoknak, URam, adj szabadítást. Hiszen, ha megszabadítod gyermekeidet bármely nyomorúságból, az ellenség kezéből, akkor azok Téged magasztalnak. Akik pedig még nem ismernek Téged, hatalmadat, tieid iránti szereteted, azok előbb ámulni fognak, majd ők is elismerik, hogy nagy az Isten az ÚR. Remélhetőleg ők is meg akarnak majd ismerni, hozzád szeretnének tartozni. URam, az Írásból azt tanultam, hogy azt Lelked által Te ihletted, s nincs abban egyetlen betű sem véletlenségből, ezért hadd kapaszkodjam ma abba a szóba, hogy mindig. A Te gyermekeid, jómagam is gyakran kerülünk szorult helyzetbe, sokszor elképzelni sem tudjuk a megoldást, tehetetlenek vagyunk, kilátástalan helyzetekbe kerülünk. Az ige alapján kérem ma én is, hadd mondhassuk mindig, hogy nagy Isten az ÚR, Aki nem hagyja válasz nélkül gyermekeinek szabadításért való kiáltását, könyörgését. Tudom, hogy a szabadítás mikéntje és hogyanja hatalmadban van, és azt a legmegfelelőbb időben és módon fogod elhozni. Hiszem, URam, hogy minden helyzetben mondhatják gyermekeid, így mondhatom én is, aki szabadításodra vágyom és várok, hogy *nagy vagy URam, és nagy a Te hatalmad!*

2014. március 7. – péntek

Nehémiás könyve 8,8: Szakaszokra osztva olvasták a könyvet, Isten törvényét, és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat.

Talán nevezhetjük a két végletnek az akkori és a mai helyzetet, ami az igével élés lehetőségét illeti. Az ószövetségi időben az emberek írástudatlanok voltak, nem létezett nyomtatott könyv, templom is csak egy volt az országban, ott szolgáltak a papok. Nagy eseménynek számított tehát, amikor Ezsdrás vezetésével felolvasták az összegyűlt nép előtt az ígét, Isten kijelentését. Lehetek sokan olyanok, akik először hallották azokat a szavakat, történeteket, törvényeket, s bizonyára igyekeztek is minél többet megjegyezni a hallottakból, hiszen ki tudja, mikor lesz még alkalmuk hallani az Isten akaratát. Ma a másik véglet igaz, bárhol, bármikor alkalmunk van igével élni. Maga a nyomtatott Biblia is mindenütt kapható, de már a világháló is számtalan helyen fenn van, sőt, akár hordozható eszközökön is olvashatjuk, amikor csak szeretnénk. A két véglet között egy valami nem változott: arra van szüksége minden embernek, hogy meghallja és megértse Isten kijelentését. Ilyen szempontból ma nehezebb a helyzetünk, mert sajnos, ezer féle magyarázatot hallunk, kapunk a kijelentésre. Ezsdrás idejében a lévíták magyarázták az ígét a népnek, úgy, hogy a nép megértette az ígét. Ehhez Isten Lelkének ajándéka kell, de ma is fontos úgy olvasni az ígét, hogy meg is magyarázzuk, s úgy magyarázzuk, hogy az mindenkinek érthető legyen. Pál apostol is ezt hangsúlyozza, amikor a lelki ajándékokról beszél, azokkal is akkor szolgál valaki, ha érthető a hallgatók számára. Imádkozzunk azért, hogy adjon mennyei Atyánk minden igehirdetőnek ilyen lelki ajándékot, bölcsességet és áldást, hogy érthetően közvetíthesse az ÚR kijelentését, világosan hirdesse az Ő akaratát. Mi pedig hallgassuk engedelmisségre kész lélekkel az ÚR üzenetét.

2014. március 8. – szombat

Jakab levele 5,16: Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.

Nem mondhatunk le az ígéről, Isten ígéje örökre megmarad. Változik ugyan a világ, egyre gyorsabban és egyre nagyobb átalakulásokkal, az ige mégis érvényes, minden időben, minden helyen. A mai ígét olvasva talán legtöbben első sorban arra gondolnak, hogy mindez jó és szép volt, szép lehetett, mintegy tizenkilenc századon keresztül élhettek és éltek is sokan az ige adta lehetőséggel, meg is volt ahhoz a szükséges közösség, a közösségben bizalom, de ma más a világ. Ma a világ alakulása nagyban átalakította a keresztyén közösségeket is, már nagyon nehéz megbízni egy másik emberben, olyan bizalommal, mely egy életre szólóan bizalom maradjon. Nehéz olyan embert találni, aki előtt kitarhatnánk teljesen szívünket, semmit sem kételkedve afelől, hogy soha nem fog visszaélni a bizalommal, bármit is hozzon a jövő. Sajnos, igaz az, hogy közösségeinkben már felületesebbek a kapcsolatok, nincs meg az összetartás, ahogyan meglehetett régen, de ez a fajta bizalom, őszinte nyitottság mégsem tűnt el, ma is megtalálható. Igen, ma is lehet hitben olyan testvérekre találni, akik alázattal, Istentől kapott bölcsességgel hajlandók meghallgatni felebarátjuk szívének vallomását, tudnak imádkozni együtt azzal, aki bűneinek tudatában alig tud megszólalni, hisznek Isten kegyelmében, bűnbocsánatában, s ezt el is mondják annak, aki őszinte bűnbánattal keresi a feloldozást. Istentől kell kérnünk azt, hogy mutassa meg, kivel tudunk őszintén beszélni terheinkről,

együtt imádkozni bocsánatért, és arra is segítsen mennyei Atyánk, hogy használható eszközök lehessünk kezében, ha hozzánk fordul valaki ilyen igénnyel.

2014. március 9. – vasárnap

Pál első levele Timóteushoz 1,15: Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.

Isten gyermekei között helye van a humornak, a jó ízlésű viccnek, de vigyáznunk kell, ne kapcsoljunk fontos üzeneteket olyan vicces képekhez, melyekből utóbbi maradjon hangsúlyosabb. Többször hallottam a mai igével kapcsolatosan azt a megjegyzést, hogy a világon már csak a második legbűnösebb lehetek, vagy a második hely kiadó, az első már foglalt. Meg lehet mosolyogni egy ilyen megjegyzést, de mosolyunkkal ne lépünk tovább, megfeledkezve arról, amit az apostol vallomásából szükséges megfigyelni, megjegyezni, saját életünkben megvizsgálni. Pál bizonyára nem akar listát készíteni, melyben pontos sorrendben szerepeljenek a keresztyének, bűneik mértéke szerint. Az ige sehol nem bátorít arra, amit mégis néha tévesen gyakorlunk, hogy hasonlítgassuk bűneik súlyát mások bűneihez, hogy keressük a felmentést azáltal, hogy mások vétkeit súlyosabbnak ítéljük. Itt egyszerűen arról van szó, hogy Pál tudja, megvallja, ő bűnös ember, Isten előtt méltó a kárhozatra, a Krisztussal való találkozás előtti élete alapján. Ha valaki nem jut be egyetemre, munkahelyre, egy vizsga alapján, bosszantóbb ugyan, ha kevésen múltott a bejutása, de gyakorlatilag ugyanúgy kiesett, mint a leggyengébb eredményt elérő vetélytársa. Mégis, Pál ezt is fontosnak tartja megemlíteni, hogy ő a legbűnösebbnek érzi magát, ezzel azt is üzenve, hogy ha még az utolsó bűnöst is elfogadta Krisztus, akkor senki nem esélytelen többé, mindenkinek lehet reménysége, mindenki felől szabad reménykedjünk, hogy Isten egyszer könyörül az életén. Nem másokhoz szükséges hasonlítgassam sem engedelmisségemet, sem bűneimet, hanem az ÚR nagy kegyelmét fedezhetem fel, és hirdethetem minden bűnösnek, hogy Ő még egy ilyen nagyon bűnös emberen is, mint én könyörült.

2014. március 10. – hétfő

Pál második levele a korintusiakhoz 1,9: Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat.

Pál és néha vele együtt munkatársai olyan veszedelembe kerültek, nem is csak egyszer, melyből kétséges volt, hogy élve megmenekülhetnek. A zsidók annyira meggyűlöltek Pált, hogy némelyek esküt tettek, hogy megölik. Tudunk Pál hajótöréséről is, amikor már a tapasztalt kapitány is lemondott arról, hogy bárki élve megmenekülhet, de Isten csodát tett, senki nem vezett el. Lisztrában Pált megkövezték, azaz halálos ítéletet hajtottak végre, a kor gyakorlata szerint, az apostol azonban túlélte ezt is, noha nem kétséges, hogy rettenetes szenvedések árán. Mikor ezekre gondolunk, elszégyelljük magunkat, hiszen mi hitünkért nem szenvedünk, Isten iránti szeretetünkért nem kell ilyen áldozatot vállaljunk. A mai igében az apostol arra emlékezik, hogy munkatársaival együtt olyan nehézségeken mentek keresztül, hogy lemondtak az életükről is, várva a halált, de még ebben a helyzetben sem mondtak le Isten ígéreteiről. Sőt, azért tudtak lemondani arról, hogy saját erejükkel keressék a menekülést,

mert Isten kezébe tették életüket. Ha Isten úgy akarja, Neki van hatalma megmenteni minket, ha pedig Ő úgy dönt, hogy földi megbízatásunk véget ért, akkor magához szólít, bármit is döntene, az Ő akarata a legjobb – talán ilyen, és ehhez hasonló gondolatokat fogalmazhattak meg a nehéz helyzetekben. Ez nem jelentette, hogy ők ne küzdöttek volna tovább, például ha a hajótörés történetére gondolunk, Pálnak is, és mindenki másnak ki kellett még úszni a partra, meg kellett tenni a maga részét, de nem úgy teszi, hogy a haláltól való rettegéssel, kétségbeesetten úszik, hanem Isten kezére helyezve életét, bizalommal küzd, s reménységgel imádkozik, hogy legyen meg Isten akarata. Sokszor idézzük Jézus szavait, kisebb- nagyobb nehézségek alatt, a mai ige ara bátorít, hogy még a halál árnyékának völgyében is merjük hittel, reménységgel, belső lelki békével mondani: legyen meg Isten akarata, kezére helyezzük életünket.

2014. március 11. – kedd

A zsoltárok könyve 34,16: Az Úr szeme látja az igazakat, füle meghallja kiáltásukat.

Emberek vagyunk, szókincsünk és képzelő erőnk egyaránt korlátozottak, ezért gyakran hozzávetőlegesen, máskor egészen pontatlanul fejezzük ki magunkat, mégis, megértjük egymást, mert csak így tudjuk kifejezni magunkat. Számptalan példát lehetne mondani, kezdve attól, hogy felkel a nap, pedig nem alszik és nem ébred, vagy fellépünk a világhálóra, anélkül, hogy lábunkkal bármi mozgást tennénk. Bizonyára lehetne pontosabban is fogalmazni, legtöbb esetben, de az hosszabb körülírást, utána további magyarázatot igényelne, ezért maradunk az egyszerűbb, nem egészen pontos, de közérthető beszédmódnál. Ez érzékelhető a zsoltárban is. Körül lehetne írni, hogy Isten nem ember, neki nem emberi érzékszervei vannak, hanem Ő a láthatatlan világban rendelkezik olyan általunk elképzelhetetlen tulajdonságokkal, melyek lehetővé teszik, hogy mindig pontosan tudja tartózkodásunkat, ismeri mindazt, amit cselekszünk, számon tartja életünk minden pillanatát, és még ezzel is az ÚR mindenhatóságát és ránk figyelését alig kezdtük el megfogalmazni. Ő mindennél sokkal bölcsőbb, többet ismer, és többet cselekszik, gondviselése és szeretete kapcsolódik össze azzal, ahogyan ránk figyel, s bármennyit is mondanánk róla, hiányos maradna a leírás. A zsoltáros ezért az egyszerűbb, érthetőbb utat választja, amikor azt mondja, Isten látja az igazakat, hallja a kiáltást. Azaz Ő számon tartja az igazak életét, és ismeri minden imádságát az Ő gyermekeinek. Ebből pedig nekünk sok és fontos következtetést lehet megfogalmazni. Most, ebben a pillanatban is Ő előtt van az életünk, ezért lehetünk biztonságban, jó reménységgel a mai nap felől is, mert minket is számon tart, törődik velünk, akarata szerint alakul a mai napunk is. Köszönöm, URam, hogy nem csak látsz minket, hallod imánk, hanem velünk is vagy minden nap.

2014. március 12. – szerda

Ezékiel próféta könyve 3,10: Emberfia, minden szavam, amelyet elmondok neked, fogadd szívedbe, és hallgasd figyelmesen!

Rövid, frappáns meghatározás szerint a keresztyénség lényege az, hogy az a szomjas ember, aki megtalálta a forrást, elmondja másoknak is, hogy hol enyhíthetik szomjukat. Ezt tették a tanítványok, az apostolok, miután maguk hit által meggyőződtek Krisztus Jézus feltámadásáról, elmondták másoknak is, hogy Ő él, és Ő Isten ajándéka, válasza az ember

minden kérdésére. Az Ószövetségben próféták hirdették Isten igéjét, az Ő akaratát. Mielőtt azonban elmondhatta volna a próféta a választott népnek az ÚR üzenetét, előbb neki kellett azt figyelmesen meghallgatni, sőt, szívébe fogadni. Ez a különbség az ige hirdetése és minden más emberi beszéd között. Beszélhet valaki meggyőzően, lelkesen, lehet a mondanivalója igaz és nagyszerű, az ige hirdetés ezt a kettőt egyszerre jelenti, Isten üzenetét mondani, és azt előbb önmagának elfogadni. Csak így lesz hiteles az üzenet. Az egyetemes papság elve szerint mindnyájan tovább kell adjuk Isten üzenetét. Amit hallottunk és tovább adjuk, az ismeret, amit viszont hallottunk, szívünkbe fogadtuk és úgy adjuk tovább, az bizonyágtétel. *Ébredj bizonyágtévő lélek!*

2014. március 13. – csütörtök

János apostol első levele 2,8: Múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság.

Nagyon hosszú ez a napkelte. Az első pünkösd után sokan azt gondolták, hogy Jézus Krisztus visszajövetele napok, esetleg hetek kérdése, de azóta már lassan kétezer év telt el, s még mindig ugyanazt mondja az egyház, az ige alapján, hogy az Ő eljövetele közel van. Mint tudjuk, a napkelte előtti percekben a legnagyobb a sötétség, s nem vitatja szinte senki azt, hogy a bűn soha nem uralta annyira a világot, a világban élő emberek szívét, életét, mint ma. Nagyon sok az erőszak, bűn, gonoszság, de biztat minket az ige, közel van a naptámadat, múlik a sötétség, érkezik a fény. Biztos, hogy ezt üzeni az ige? Napkeltekor a sötétség helyét fokozatosan veszi át a világosság, ma viszont arról beszélünk, hogy a sötét lesz egyre sűrűbb. S ha mindez fokozatosan történik, hogyan kell érteni Jézus szavait, amikor arról beszél, hogy Ő egy szempillantás alatt jelenik meg, s nem lassan jön el. Amikor pedig megjelenik, talál-e hitet, kérdezte maga az ÚR, azaz a világosság legalább pislákol-e még a földön? A kérdés jogos, Jézus visszajöveteléről szól-e az ige, vagy nem? János Isten gyermekeinek írja levelét, fiacskáimnak szólítva a címzetteket. Isten gyermekeit igyekszik bátorítani, erősíteni. Nekik mondja, hogy múlik a sötétség. A világ két évezred alatt jó irányba aligha változott, Isten gyermekeinek életében azonban a világosság napról-napra egyre teljesebbé lesz, ezt nevezi a Szentírás megszentelődésnek. Meggyőződésem, hogy erről beszél János apostol, arról a világosságról, mely a hívők szívében lépésről-lépésre kiszorítja a sötétséget, a bűnt, és egyre inkább arra indítja őket, hogy Isten akarata szerint, világosságban éljenek. Isten tökéletes világossága, Az, Aki magát a világ világosságának nevezte, ragyogja be életünket, hogy tovább adhassuk a Tőle jövő fényt mások hasznára, Isten dicsőségére.

2014. március 14. – péntek

Mózes ötödik könyve 14,1: Ti az Úrnak, Isteneteknek a gyermekei vagytok.

Földi királyokról vannak legendák, melyekben arról van szó, hogy a király álruhában járta az országot. Ameddig nem ismerték fel, addig láthatta azt, ami a mindennapi életben történik birodalmában, de maga is cselekedhetett olyan dolgokat, amiket közönséges emberek szoktak tenni. Amikor azonban valaki felismerte, hogy a király van jelen, többé nem lehetett ugyanúgy viszonyulni hozzá, mint addig, hanem megadták az emberek a királyt megillető tiszteletet, de a király sem falatozhatott, például jóízűen egy munkással együtt mártva kenyerét a pörköltbe, hiszen azt királyoknak nem illik. Az is igaz, hogy attól a perctől, hogy felismerték, nem is kellett többé tartson a botozástól, mint ahogy az Máttyás királyunk esetéről van megírva.

Izrael népe idegen isteneket imádó népek szomszédságába telepedett le, az Ígéret Földén, akiknek istenei, szertartásai, vallásos élete mindig csábította a választott nép tagjait is. Lehet, hogy látványosabb volt az, ahogyan más népek gyászolták halottaikat, ünnepélyesebb volt az, amikor esőért imádkoztak a maguk bálványisteneihez, sok más gyakorlat tűnhetett érdekesebbnek, vonzóbbnak. Az ÚR azonban emlékezteti népét, hogy ők nem követhetik a pogányok szokásait, mert Isten gyermekei, ők a mindenható Istenhez tartoznak. Nem az idegen népek előtt kellett felfedni, hogy kicsoda is Isten gyermeke, hanem nekik maguknak volt szükségük arra, hogy emlékezzenek erre, hogy „önmaguk előtt lelepleződjön” hovatarozásuk, ne feledkezzenek meg arról, hogy kicsodák és kicsoda az ő Istenük. Nekünk is jó emlékezni erre, emberekkel való találkozásinkban, magatartásunkban, munkához és pihenéshez való hozzáállásunkban jó, ha mindig eszünkbe jut: mi Isten gyermekei vagyunk.

2014. március 15. – szombat

A zsoltárok könyve 84,3: Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez.

Felületesek vagyunk, amikor azt mondjuk, hogy a test és a lélek külön lapra tartozik, a testnek melege, táplálékra van szüksége, a léleknek pedig békességre, szeretetre. Testünkkel mozgunk, dolgozunk, a test a lélek hordozója, de a lényeg mégiscsak a lélek, hiszen azzal áldjuk Istent. A zsoltáros testével-lelkével kiált Istenhez. Bizonyára nem csak azt jelenti ez a kijelentés, hogy a lelkében megfogalmazott kérést, vagy hálaadást szájával kiejtett szavak által fejezi ki. Míg e földön élünk, a test és a lélek nem választható külön, noha sok minden tartozik egyikre a kettő közül. A legbanálisabb példával, ha valaki fázik és éhezik, nehezen tud örömdát énekelni, de amikor az ember valaminek lelkében örvendez, mintha testi bajairól is megfeledkezne, hacsak rövid időre is. Az ige üzenete számomra az, hogy Istenhez kiálthatok, Hozzá jöhetek egész valómmal, testemmel-lelkemmel, örömben-bánatban egyaránt. *Kiáltásom halld meg Isten...*

2014. március 16. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 65,1: Megkereshettek volna, de nem kérdeztek, megtalálhattak volna, de nem kerestek.

Sokszor azért szenvedünk, mert úgy gondoljuk, hogy nincs megoldás, és valóban nincs is, így elkerülhetetlen a szenvedés. Értelmes emberek vagyunk, nem kell katonai lángésznek lenni ahhoz, hogy belássa valaki, biztos pusztulásra van ítélve egy olyan menekülő sereg, mely fegyvertelen, mögötte üldöző fegyveresek vannak, előtte pedig a végtelen tenger. Nem lehet még vetélkedőn sem olyat kérdezni, hogy több, mint százezres tömeg ellen hogyan jobb harcolni, tízezer fegyveressel, vagy háromszáz fegyvertelen emberrel, azért nem jó a kérdés, mert a válasz egyértelmű, mindenki egyformán tudni fogja. A sort hosszan lehetne folytatni, s minden esetben igazunk lenne, elkerülhetetlen a szenvedés, a vereség, esetenként a pusztulás. Néha Izrael népe is így gondolkodott, amikor semmilyen kilátás nem maradt, s a legtöbb, amire jutottak az volt, hogy mentsük, ami menthető, meneküljünk ellenségeink ellenségéhez, kérjünk és várjunk segítséget onnan is, ahonnan soha nem jön, vagy harcoljunk hősiességgel utolsó csepp vérig. A kérdés pedig nem az, hogy még a legnehezebb helyzetben is, van-e valamilyen kilátás, emberi reménység, bölcs megoldás, hanem az egyetlen kérdés az, hogy velünk van-e Isten. Ha akarata szerint élünk, Neki engedelmességgel kerülünk nehéz

helyzetbe, bizonyosak lehetünk afelől, hogy Ő ott van. És különös kegyelme, érthetetlen szeretete arra indítja Őt, hogy még akkor is, amikor önhibánkból kerülünk bajba, felajánlja segítségét, megmentő hatalmát, csak forduljunk Hozzá ezekért. Elkerülhető részünkről a késő bánat, Isten részéről a panasz, hogy nem kerestük, nem kérdeztük Őt, ha ma Hozzá jövünk, hittal, bizalommal kérve: *vezess, Jézusunk, s Véled indulunk, küzdelemre hív az élet, hadd kövessünk benne Téged!*

2014. március 17. – hétfő

Jeremiás próféta könyve 7,3: Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítsátok meg újtaitokat és tetteiteket, akkor megengedem, hogy ezen a helyen tartózkodjatok!

Mi sem természetesebb, mint az, hogy nyitva áll a templom ajtaja, szó szerint és jelképesen, oda bárikor be lehet menni. Nagyvárosokban ezt szó szerint is így találjuk, ha valaki csendbe szeretne lenni, egy halk imát elmondani, bármikor benyithatja valamelyik templom ajtaját. Jobb esetben átvitt értelemben is igaz, hogy nyitva van a templom, ha találunk ott egy lelkipásztort, vagy lelkigondozásra alkalmas személyt, akivel elbeszélgethetünk, együtt imádkozhatunk. Ezt még azok is elvárják, akik egyébként nem élnek vallásos életet, nem foglalkoznak Istennel, a hit dolgaival, de számon tartják, hogy ha valamilyen lelki mélységbe kerülnének, van hova benyitni, hiszen azért van a templom, hogy nyitva legyen, hogy elfogadjon minden kereső, megkeseredett, szenvedő embert. Lehet, hogy ez a mai viszonyokban természetes, ahogyan az is, hogy ha valaki benyit a templomba, ott maga határozza meg, mennyi időt tölt el, mire van szüksége, kivel, mit hajlandó megbeszélni, azaz valahol a templom, benne Istennel egy szolgáltatás, amit szükség szerint vehetek igénybe, amikor csak úgy gondolom. Mindez nem csak a templomra igaz, hanem Isten jelenlétére életünkben, segítségül hívására is, sokan azt gondolják, Hozzá bárikor lehet fordulni, Ő fogad és segít, s akkor megyek, mikor én szükségesnek tartom. Izráel nem hallotta meg az ÚR figyelmeztetését, így már közel kétezer éve nincs temploma, nincs meg az a jeruzsálemi templom, amire ma is vágyik minden hithű zsidó ember. Ha nem halljuk meg az ÚR szavát, mi is azt fogjuk tapasztalni, amit a Károli fordítású Biblia, kissé értelmezve a mai verset így fogalmaz: jobbítsátok meg újtaitokat és cselekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen. Ha nem változunk és változtatunk, akkor a hely lehet, hogy megvan, de mit sem ér, ha nincs jelen Isten, nem lakozik az Ő népével az ÚR. Adjunk ma hálát azért, hogy Istenünk nem távozott el tőlünk, törekedjünk életünk megjobbítására, hogy Ő velünk maradjon.

2014. március 18. – kedd

A zsidókhöz írt levél 5,7: Ő testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért.

Nem egészen értem, hogy Isten Fiának miért kellett esedezésekkel, kiáltásokkal, könnyek között járulni az Atya elé, hiszen Ő büntelen volt, még emberi testben is hatalmas csodákat cselekedett. Két üzenetre hívja fel a figyelmem az ige alapján az ÚR. Az egyik, hogy értem kellett kiáltson. Annyira elveszett, nyomorult vagyok, olyan mélyre jutottam, hogy ember már nem segíthet rajtam. Ő, az ÚR nem maradhatott a halálban, de ha Ő nem kiált értem, ha nem visz az Atya elé könnyek között, akkor én az örök halálban maradtam volna. Ő azt akarta,

hogy ne csak eljőjön hozzám, a legnagyobb mélységbe, hanem onnan engem is kivigyen, felemeljen. A másik üzenet pedig az, hogy kiáltásaimban nem vagyok egyedül. Nem tudok magamon segíteni, de a mélyből zokogva kiáltok a magasságos Isten felé. Hangan viszont túl gyenge, semmilyen oka nincs az Örökkévalónak, hogy rám figyeljen, kiáltásom meghallja. S akkor észreveszem, és ez most nem érzélgős elképzelés, hanem hitben való tapasztalat, hogy mellettem van Megváltóm, Ő együtt kiált velem. Így lesz reménységem afelől, hogy Isten kiszabadította szent Fiát a halálból, és Érte, Vele együtt engem is kiszabadít a jelenlegi lelki halálból és nem enged az örök halálban sem elveszni. ÚR Jézus, köszönöm, hogy ma értem esedezel, velem kiáltasz, hiszem, hogy könyörgésem ma is meghallgatja mennyei Atyád.

2014. március 19. – szerda

Titusz 2,14: Aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.

Megváltás és lelki megtisztulás szükséges ahhoz, hogy akár egy személy, akár egy közösség jó cselekedetekre törekedjen. Ma már sajnos elég sok példa alapján kellett megtanuljunk, hogy hitvallásunk pontosan fogalmaz, amikor azt írja, hogy a mi legjobb cselekedeteink is tökéletlenek és bűnökkel fertőzöttek. Számtalanszor hallottunk embereket, különféle csoportokat arról beszélni, hogy a közösség javára munkálkodnak, tesznek jó cselekedeteket, és szomorúan kellett tapasztalnunk, hogy más érdekek voltak a külső mögött, nem is jóra törekedtek, hanem csak arra, hogy annak tűnjön az, amit tettek. Aki igazán képes jót tenni, kimondottan csak szeretetből, az maga Isten. Jézus Krisztus áldozata a legnagyobb jó, ami valaha történt, önként, szeretetből cselekedte ezt az ÚR. Aki elfogadja ezt, az Hozzá tartozik, az ilyen emberek közösségét nevezi a Biblia Isten népének. Ez a nép tud jót cselekedni, nem önjerejéből, hanem azért, mert a gonosztól megtisztított, a jóra alkalmassá tétetett Krisztus által. Mindezt nem szeretném a farizeus módján tudatosítani önmagamban, s imádkozom, hogy senki Isten gyermekei közül ne jusson oda, hogy így gondolkozzon, vagy imádkozzon, hogy köszönöm, URam, hogy ilyen jó vagyok és jót teszek. Én „csak” azt köszönöm meg, hogy Ő használ néha engem, mert önmagát áldozta bűneimért, megtisztított alkalmatlanságomtól, és bármit sikerül jól cselekednem, tudom, hogy Ő teszi azt, engem, méltatlant használva. Segíts, URam, hogy beszédemmel, tetteimmel Keresztelő János útját járjam, egyre kisebb legyek én, egyre jobban felmagasztaljalak Téged.

2014. március 20. – csütörtök

János evangéliuma 14,14: Ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.

Mit kérjek? Hogyan kérjem? Bármit kérhetek? Ugye, táblagépet azért nem. Miért kell hat kötetet kiolvassak, hogy megértsem, mit kérjek, mit ne kérjek, miért nem kaptam meg, amit kértem? Hogyan értették a halászok, írástudatlanok ezeket az igéket? Sokáig folytathatom én is az elmélkedést, gyarapítva a sok könyv írását, ami fáradságára van a testnek. Pedig lehet, hogy csak gyermeki bizalommal kellene jöjjenek Hozzá, s kérjenek. Gyermeki bizalommal, és az ÚR Jézus Krisztus Nevében. Egyszerűen, hittel, mint egy gyermek. Kipróbálta, vallásórán, kérdeztem a gyermekeket, hogy vajon imádkozhatunk-e azért, hogy az osztálytársunk, akit nem nagyon szeretünk, essen el, és törje el a lábát, a gyermekek pedig kórusban, nevetve válaszolták, hogy: neem. Talán ilyen egyszerű gondolkodásra lenne szükségünk, kérdezzem

meg magamtól, kérhetem-e Isten Fiától azt, amit kérni szeretnék, és sokszor már a kérdés megfogalmazása közben érezni fogom, hogy ezt kérni Tőle neem lehet. Ha pedig az Ő kijelentését, Igéjét olvassuk, meg fogjuk érteni, mennyi mindent ígért, s azt mind kérni lehet, azzal a bizonyossággal, hogy megadja. *Jézus Krisztus, taníts, taníts imádkozni.*

2014. március 21. – péntek

Zakariás próféta könyve 14,9: Az Úr lesz a király az egész földön. Azon a napon az Úr lesz az egyetlen Isten, és neve az egyetlen név.

Van egység és van békesség kényszerrel is. Ahol kényszeruralom van, ott nincs helye a sokszínűségnek, az eltérő véleménynek, a másságnak. Egy az irány, egy a gondolat, s minden más is egy, mert többnek nincs helye. Az ilyen rendszerben senki nem szabad, és senki nem tud igazán örüvendezni. A többség szenved mindazért, amit erőszakkal kell elfogadjon, a kis vezetőség pedig állandóan hatalmát féltve igyekszik azt minden eszközzel megtartani. Ha merünk elég őszinték lenni, elismerhetjük, hogy sokszor mi is szeretnénk az egységet, de úgy, hogy mindenki a mi véleményünket fogadja el, a mi gondolataink valósuljanak meg. Aki pedig ellene mond, azt ellenségnek tekintjük, az egység akadályozójának bélyegezzük és igyekszünk félreállítani. Nem csak a nemzetek, a politikai rendszerek törekedtek sokszor az ilyen kényszerből elfogadott egységre, hanem sajnos, néha az egyház, Isten gyermekei is. Az ökumenizmus egyik legnagyobb akadálya, hogy sokszor nem üdvösség kérdésében, nem a Biblia alapvető kijelentéseiben is mindenki a maga igazát szeretné a többiekkel elfogadtatni. Néha Izrael is félre értette Isten kijelentését, azt, hogy ők ismerhetik az egy igaz Istent, és Ő elhozza az időt, amikor nem lesz más Isten. Ezt csak úgy tudták elfogadni, hogy mindazok, akik mást imádnak, vagy elpusztulnak, vagy kényszerítve lesznek meghódolni az igaz Isten imádói előtt. Ha az ígét szerettemre gondolva alkalmazom, azt szeretném, hogy mindazok, kiket ismerek, akiket szeretek, ne kényszerből hajtsanak egykor térdet az ÚR előtt, hanem idejében elfogadják Őt, örömmel tartozzanak Hozzá. Nem az lenne a nagy elégtétel, ha mindenki, aki ma nem Isten gyermeke, a kárhozat felé tartva látna engem, amint az ÚR Országába befogadnak, s így ismerné fel, hogy valóban igaz volt mindaz, ami a Bibliában áll, hanem az lenne az igazi elégtétel és öröm, hogy együtt legyünk Isten Országában. Bárcsak mindenki örömmel olvasná ma az ígét, egy király, egy név, egy ÚR lesz, és mi már ma Hozzá tartozunk, Vele és egymással egységben élünk.

2014. március 22. – szombat

A prédikátor könyve 3,1: Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt.

Szalmakalapot lehet télen is hordani, de nem hasznos, akkor inkább valami melegebbet választunk, a szalmakalap ideje napsütéskor van. Vetni nem érdemes nyár végén, mert szinte biztos, hogy lefagy a vetés már a tél elején, annak az ideje tavasszal és ősszel van. Mindezekkel nincs is nagyobb gondunk, belátjuk, a természet törvényeit nem tudjuk megváltoztatni, ezért elfogadjuk azokat, alkalmazkodunk, és megfelelő időben hordjuk a szalmakalapot, végezzük a mezőgazdasági munkákat. A baj azzal van, amiről azt hisszük, hogy nem kellene legyen ideje, legalább saját életünkben nem. Ilyeneket sorol a prédikátor ebben a fejezetben, hogy megvan ezeknek is az ideje, mint meghalás, kiszaggatás, megölés, rontás, hogy csak néhányat

említsünk a fejezet elejéről. Ezeknek mi nem látjuk értelmét. Isten viszont igen, épp ezért engedi, hogy bekövetkezzenek minden gyermeke életében. Azok, akik próbák, nem szeretem napok alatt Isten segítségével kitartanak, túljutnak a nehézségeken, legtöbbször elmondják, hasznukra volt a nyomorúság, megerősödtek hitükben, valamit megértettek Isten terveiből, megtapasztalták az Ő segítségét, kegyelmét. Segíts, URam, hogy amikor nagyon zúgolódik bennem az én lelkem, amikor nehezen viselem a próbákat, szenvedést, jusson eszembe a mai ige, rendelt ideje van mindennek, a szerintem rossz dolgoknak is, és az azok fölötti győzelemnek is.

2014. március 23. – vasárnap

Az apostolok cselekedetei 2,39: Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.

Nem mindenkié az ígélet, mármint a Szentlélek kitöltésének, az újjászületésnek az ígérete, hanem csak azoké, akiket elhív az ÚR. Azt viszont nem mondja el nekünk Isten, hogy kit is hívott el, időnként látunk olyat, hogy Istenhez fordulnak emberek, akikről nem gondoltuk, hogy valaha ezt megtehetik. Ezért nem is azzal kell mi foglalkoznunk, hogy kit hívott el Isten, mert mi csak azután ismerjük fel elhívását, miután valaki azt elfogadta. Mi minden emberre jó reménységgel kell tekintsünk, hogy Isten elhívta őket, imádkoznunk kell azért, hogy az elhívást elfogadják. A „ki Isten gyermeke és ki nem az övé” osztályozás helyett, amit sajnos, néha gyakorlunk, sokkal áldásosabb lenne hálát adni Istennek mindazokért, akiket Ő elhívott, önmagunkat is beleértve, és magasztalni Őt ezért az elhívásért. Isten gyermekeiként örvendezhetünk az ígéletek nagyságáért, csodálatos voltaért, megköszönhetjük a szavát betartó Istennek, hogy ilyen csodálatos áldásokat, ajándékokat akar adományozni gyermekeinek. Köszönöm Istenem, hogy elhívtál, ígéreteid rám is érvényesek, Szent Lelkeddal szeretnéd teljessé tenni keresztyén életem, s mindezt úgy, hogy minden ajándék, egyedül Krisztus érdeméért.

2014. március 24. – hétfő

Hóseás próféta könyve 11,8-9: Megindult a szívem, egészen elfogott a szájalom. Nem izzó haragom szerint bánok vele, nem döntöm újból romlásba Efraimot, mert Isten vagyok én, nem ember. Szent vagyok köztetek, nem indulatosan jövök.

Csodálkozhatunk, de el kell ismernünk, hogy sajnos, nem ritka az, amikor nem azt kapja Isten az övéitől, amit megérdemelne, és amire számítani lehetne annak alapján, ahogyan Ő viszonyul azokhoz. Arról olvashatunk ebben a fejezetben, hogy Isten népét megszerette, járt tanította, kézen fogta, jóságosan gondját viselte. Isten szeretetére azonban nem a szeretet válasza jött, hanem Izráel népe távolodik, bálványokat imád, elfordul Istentől. Jogos a büntetés, a hálátlan népet fenytse meg az ÚR, kiáltjuk sokan, igazságérzetünknek elégtételt keresve. A büntetés be is következett, nem is egyszer, de soha nem a végső pusztulás, megsemmisítés céljával, hanem mindig azért, hogy a büntetés által is oktassa, magához vonja Isten az Ő hűtlen népét. S ahogyan egy bölcs szülő mindig a legmegfelelőbb eszközzel él gyermekének irányítása érdekében, annál inkább Isten különböző módon oktatja népét. Ha a büntetés által tudja csak visszatéríteni őket a jó útra, akkor az fog bekövetkezni. A mai igében azonban, számunkra érthetetlenül nem a feddés következik, hanem Isten hűségének és

könyörületességének hirdetése. Nem dönti romlásba népét, noha mi erre várnánk, hanem megszánja azt, kegyelmesen bánik választottaival. Nem igazán érteni kell, talán nem is lehet, hanem elfogadni az ÚR kegyelmét, élni és nem visszaélni az Ő szeretetével. *Én nem tudom, mért szeretett úgy minket...*

2014. március 25. – kedd

Az apostolok cselekedetei 16,7: Amikor Mízia felé mentek, Bitíniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket.

Noha az apostolok már rég Isten szolgálói, az ÚR követségében járnak, Isten Lelkének vezetésére mindig szükségük van. Nem tudjuk, nem mondja az ige, hogy miért nem kellett az apostoloknak akkor az evangéliumot az említett vidéken, annak településein hirdetni. Ők oda indultak, de Isten másként döntött. Az apostolok szolgálatában két fontos lépés volt, az első, hogy megértették az ÚR Lelke által az Ő akaratát, a második pedig az, hogy engedelmessé váltak annak. Úgy hiszem, hogy az ige komoly figyelmeztetés Isten mai gyermekeinek is, hiszen nagyon sokszor a legjobb szándék vezérel minket, s már nem is tartjuk szükségesnek megkérdezni az URat, ha ez a szándék megvan. Hallottam már istenfélő embereket, amint betegeknek ígérték a biztos gyógyulást, mert meg van írva, hogy amit kérünk, megkapjuk, és sajnos, nem gyógyult meg a beteg. Meglátod, minden jó lesz, mondjuk nagyon sokszor, csak azért, mert valóban szeretnénk, hogy minden jó legyen, és Istentől kérjük, hogy Ő jót adjon. De vajon tudjuk-e igazán, mi a legjobb nekünk, szeretteinknek? Mert az ÚR a legjobbat szeretné, s lehet, hogy valaminek nem akkor, hanem később jön el az ideje, vagy Isten más módon ad meg valamit. Elég az, hogy benne van a Bibliában egy ige, s máris szabadon „alkalmazhatjuk” azt? Az is a valósághoz tartozik, hogy Isten nem mindig mondja azt, amit itt, az apostoloknak, van, amikor a hitünk, tapasztalatunk, az Úrral való közösségünk alapján tudnunk kell, mi a teendőnk. Talán abban látszik meg hitben való járásunk, ha ezt a kettőt meg tudjuk különböztetni, s értjük, mikor kell valamit hitben cselekednünk, és mikor szükséges megerősítést kérni valamihez. Amikor viszont az ÚR Lelke bármit egyértelművé tesz, akkor már semmi másnak ne legyen helye, csak a teljes engedelmességnek. Segíts, URam, hogy értsem akaratod, s tégy késszé az engedelmességre.

2014. március 26. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 48,13: Hiszen az én kezem vetette meg a föld alapját, az én jobbam feszítette ki az eget. Ha szólítom őket, mind előállnak.

Nemrég fát hozott egy utánfutó, s rácsodálkoztam, milyen nagy nyomás lehet abban az ujjnyi vastag gumicsőben, melyen keresztül az olaj eljut az utánfutóhoz, s azt felemeli, a nagy terűvel együtt. Néha azon is töprengök, hogyan is tud egy több-ezer kilós szerkezet felemelkedni a levegőbe. Aztán milyen messze lehet a Nap, és mekkora a Naprendszer mérete, ha elgondolom, hogy 2-300 kilométer is milyen nagy távolság, mennyi minden van egy ekkora hosszúságú útszakaszon. Mikor ezekre és hasonlókra gondolok, mindig eszembe jut az ének is, *Nagy vagy Te Isten, nagy a Te hatalmad, világteremtő a Te szózatod!* Nagy ÚR a mi Istenünk, Ő alkotott mindenenket. Mi kutatjuk az eget, a földet, a mindenséget, ezek eredetét, elméleteket fogalmazunk meg, és azokat igyekszünk igazolni, Ő viszont kijelenti, hogy az eget és a földet hatalmával alkotta meg. Nem hiszem, hogy emberi szavakkal, tudományos szakkifejezésekkel

meg tudnánk fogalmazni azt, ahogyan Isten megteremtett mindent, ezért a Szentírás számunkra értető egyszerűséggel azt mondja, hogy Isten a föld alapját megvetette, az eget kifeszítette. Ez számomra azt jelenti, hogy Isten teremtett mindent, Ő irányít mindeneket, vagy bibliai megfogalmazással mind előállnak, ha az ÚR szólítja azokat. Csodálom mindazt, amit Ő alkotott, imádom az Alkotót, s hálát adok azért, hogy hatalmát nem büntetésének súlya alatt ismertem meg, hanem alkotásait csodálva.

2014. március 27. – csütörtök

Mózes első könyve 4,10: De az Úr így szólt: Mit tettél? Testvéred kiontott vére kiált hozzám a földről.

Nem tudom, s aligha tudhatja földi ember, mi zajlott le Káin szívében, Istennek kérdésére. Azt viszont tudom, hogy volt már olyan pillanat életemben, amikor önmagamtól kérdeztem, mit tettem, és túlzás nélkül állítom, életem legnehezebb percei következtek a kérdés után. Káin földi élete gyökeresen, végérvényesen megváltozott attól a perctől, mikor ezt kérdezte tőle Isten. Saját, hasonló helyzetből fakadó tapasztalataim alapján gondolom, akkor Káin is tudta, most minden más lesz, sem az időt, sem az elkövetett tetteket nem lehet visszafordítani, a tetteinek következményeit sem lehet megállítani. Egyik első következménye tettének az, hogy másként kezd gondolkodni magáról. Káin azért volt dühös, s azért támadt testvéreire, mert az ÚR Ábelre és az ő áldozatára tekintett, rá pedig, és áldozatára nem, s ebből Káin azt gondolhatta, hogy testvéreinek személye kedves, az övé nem. Akár így is fogalmazhatunk, Káinnak az volt fontos, „ki vagyok”. Isten kérdése után azonban megváltozik, s már nem azt vizsgálja, hogy ki vagyok, mert erre egyértelmű, rettenetes választ kellene adjon, hanem azzal kérdez vissza, hogy mi lesz velem. Mit tettél Káin? Gyilkoltam, gyilkos vagyok, kárhozatot érdemlő bűnös. De ő nem ezt mondja, hanem hirtelen a következményekkel foglalkozik, mi lesz velem, megölnék, ha rám ismernek. Amikor Isten megállít, s azt kérdezi, mit tettél, ne Káin válaszát kövessük, s ne azért aggódjunk első sorban, hogy kiderült valami, jaj, mi lesz a következménye reánk nézve. Válaszoljunk alázattal, és nagyon őszinte bűnbánattal, talán egy régi ének szavaival, melyet egykor igen komolyan, őszintén, megrendülten és személyesen mondtam el Istennek: ím, Előtted áll egy bűnös ember, szánj meg óh, bár méltó nem vagyok.

2014. március 28. – péntek

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz 5,15: Vigyázzatok, hogy senki se fizessen a rosszért rosszal, hanem törekedjetez mindenkor a jóra egymás iránt és mindenki iránt.

Alapvetően minden ember jónak gondolja önmagát. Azt tudjuk, hogy nem vagyunk tökéletesek, de a magunk helyén, lehetőségeink szerint úgy hisszük, hogy jól gondolkodunk és cselekszünk. Természetesnek tartjuk, hogy nem törekszünk rosszra, s ha lehet, segíteni is hajlandók vagyunk a rászorulókon. Az ige mégis felszólító módban van, érdemes ezt megfigyelni. Az írja az apostol, hogy vigyáznunk kell. Mire, mikor szükség vigyázni? Amikor például a mindennapos úton haladunk, munkahely, iskola, bármi irányába, nem kell annyira vigyázni, mint ha idegen helyen járnánk. A megszokott útvonalon nem nézünk annyira lábunk elé, hol kell lelépni, kikerülni egy gödröt, és így tovább, ismeretlen helyen sokkal inkább szükséges az éberség. Azt tartjuk magunkról, hogy rosszat nem akarunk, nem teszünk, jót pedig igen, de jó lenne odafigyelni, ébernek lenni, megvizsgálni, hogy valóban így van-e?

Megszokott, természetes életgyakorlat a rossz elkerülése, a jó gyakorlása, vagy inkább éberem kell igyekezni ezekre? A második felszólítás még egyszer megerősíti az üzenetet, amikor igyekezésre hív minket. Nem természetes az, hogy rosszat nem, jót igen, hanem erre igyekezni kell. Sőt, kiegészíti azzal, hogy mindkét esetben ki akarja zárni a kiskapukat, a kivételeket, amikor a rosszal való fizetésre kimondja, hogy senki ne tegye, a jó törekvésben pedig mindig, mindenki felé kéri azt. Ne tévesszük meg önmagunkat az önmagunkról alkotott gondolatokkal, hanem legyünk Istenre figyelő, éber keresztyének.

2014. március 29. – szombat

A jelenések könyve 7,17: A Bárány, aki középen a trónusnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és az Isten letöröl szemükről minden könnyet.

Azokról beszél az ige, akik a nagy nyomorúságból jöttek. Őket vezeti a Bárány az élet vizének forrásaihoz, nekik ígéri Isten, hogy szemükről minden könnyet letöröl. Nem tudok elég hálás lenni Istennek, azért, hogy Ő mindaddig megóvta életem nagy nyomorúságoktól. Nem tudom elképzelni, milyen lehetett az első keresztyéneknek hitükért az arénába kerülni. Amikor időnként olvasok azokról, akik ma is börtönökbe szenvednek, naponta kínozzák őket, s mindezt hitükért, sajnálom, néha megkönnyezem, egy imát mondok értük, szeretteikért, de azt is elmondom, hogy köszönöm URam, hogy engem nem próbáltál ilyen nehézségekkel. Lehet, hogy nem tudnám azokat elhordozni. Ilyenkor gyakran lázadok is, kérem az URat, hogy ne engedje a sátánt, hogy ilyen sok szenvedést okozzon Isten gyermekei között. A mai ige alapján kettős hálát szeretnék mondani, sőt, talán még háromszorost is. Hálát adok Istennek, hogy megkímélt a nagy szenvedésektől, s kérem, segítsen, hogy jól használjam a békés időt, amit kegyelméből kaptam. Azért is hálát adok, mégpedig nagy örömmel, hogy az ÚR elhozza az időt, amikor letörli a szenvedők könnyeit, megvigasztalja őket, sőt, tudjuk, gazdagon megjutalmazza a hit hőseit. És alázatosan hálát adok Istennek, hogy mindezt kijelentette, tudhatják ők, tudhatjuk mi, és reménységünk van, hogy ott leszünk, és akkor is örvendezni fogunk, hálát adva, amikor mindez megtörténik, Isten színe előtt.

2014. március 30. – vasárnap

Józsué könyve 2,11: Bizony, a ti Istenetek, az Úr az Isten fönn a mennyben és lenn a földön.

Ezt a szép hitvallás értékű bizonyoságtételt egy háromszorosan hátrányos helyzetű személy mondja ki. Ráhábról van szó, aki nem tagja a választott népnek, nem férfi és nem is tisztességes az, ahogyan él. Pogány, asszony, parázna, ezekkel a szavakkal lehetne őt jellemezni. Az előző versek szerint egész Jerikó hallott arról, hogy Isten milyen csodákat tett a választott nép érdekében, hogyan hozta át őket a Vörös tengeren, hogyan adott nekik győzelmet ellenségeik fölött. Amikor ezt hallották, mindnyájan megrémültek, de a rémület egész Jerikó népének életében azt eredményezte, amit leggyakrabban ma is szokott, félelmükben minden emberi eszközzel igyekeztek menteni magukat, megvédeni városukat. Egyedül Ráháb, a város egyik legmegvetettebb személye gondolkodik úgy Isten hatalmáról, hogy abból cselekedet lesz, mégpedig nem Isten ellen forduló, nem Istentől menekülő, hanem Isten népét támogató cselekedet. Tetteinek indítéka pedig ez a szívének meggyőződését kifejező szép hitvallás: az ÚR az Isten a mennyben és lenn a földön. Sokszorosan jobb helyzetben vagyunk, hiszen Isten

népének tagjaiként ismerhetjük az Ő nagy tetteit, férfiak és asszonyok egyaránt tudjuk, hogy az Ő kezében van az életünk, s foglalkozásunk is remélhetőleg tisztességes. Szavainkkal mi is elmondjuk, imádkozzuk, énekeljük Isten nagy tetteit, hatalmát. Kövesse szavainkat olyan életvitel, olyan tettek sora, melyek által mi is az Ő kezére bízunk életünket, az ÚR dicsóságára, népének szolgálatára legyünk készek cselekedni.

2014. március 31. – hétfő

Mózes első könyve 18,19: Mert őt választottam ki arra, hogy megparancsolja fiainak és háza népének is, hogy őrizték meg az ÚR útját, cselekedjenek az igazságnak és jognak megfelelően, hogy az Úr is beteljesítse, amit megígért Ábrahámnak.

Nagyon sok üzenet fogalmaz meg ez az egyetlen igever, szánjunk rá egy kis időt, hogy az ÚR Lelkének segítségük hívásával megértsük ezeket. Egy rövid elmélkedéshez felsorolni is hosszú lenne, akárcsak címszavakban is az ige üzeneteit, ezért most egyetlen apró gondolatot foglazzunk meg belőle. Isten több helyen is elmondja a Bibliában, hogy a kiválasztásnak nem volt semmilyen oka az emberben, hanem egyedül az Ő mindenható akarata döntött úgy, hogy mikor, kit szólítson meg. Isten úgy határozott, hogy Ábrahámot szólítja meg, hívja el arra, hogy Neki engedelmeskedjen, és Isten megígérte, hogy megáldja életét, nagy néppé teszi utódait. Amikor mi emberek kisebb-nagyobb hatalmat kapunk, és bizonyos dolgokban dönthetünk, sokszor elbízunk magunkat, s azt gondoljuk, hatalmunkkal bármikor megmásíthatjuk előbbi döntéseinket. Néha ez valóban lehetséges is, de legtöbbször nem áldásos, gondoljunk arra az egyszerű példára, ha egy személyt megbízunk valamivel, majd meggondoljuk magunkat, másvalakinek adjuk a feladatot. Isten nem ember, még ebben sem. Noha Isten valóban dönthetne bármikor másként, mert nem alkalmassági vizsga szerint választotta Ábrahámot, és semmi más emberi okból, sőt, Ő, a mindenható Isten az ember teremtője, mégis, amikor elhívja szolgáját, ez az elhívás végleges, minden következménnyel együtt. Az ige arról szól, hogy Isten eldöntötte a gonosz városok megbüntetését, de szinte „hangosan gondolkodik” az ÚR, s ezt mondja: Ábrahámot elhívtam, akkor most nem hallgatom el előle terveimet. Erre sem szolgált rá Ábrahám, bármit tehetne az ÚR, de Ő saját döntését, elhívását fontosnak tartja, ezért történik meg az Ábrahámvaló beszélgetés. Arra is szánjunk egy kis időt, hogy elgondoljuk, milyen fontos számunkra ezt szem előtt tartani, öröm származik belőle, biztonságot és reménységet jelent, ha emlékezünk arra, hogy Isten elhívása végleges. Az ÚR úgy tekint ránk, úgy bánik velünk, mint elhívottakkal, az Ő gyermekei és örökösei vagyunk. Legyen áldott az Ő Neve!